

Arrest

nr. 262 817 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat I. ROOX als voorlopig bewindvoerder voor M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2020 dient de verzoekende partij een negende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus mevrouw J.F., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 8 juni 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 8 juni 2021 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is enkel in het bezit van Marokkaanse paspoorten afgegeven in Antwerpen (op 03.04.2014 en op 03.04.2019), zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend 29.01.2016 en 09.09.2016, werden geweigerd op 27.07.2016 en op 07.03.2017. Betrokkene diende enkel tegen de tweede weigering een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Dit beroep werd op 28.07.2017 in een uitgebreid arrest van de RVV ongegrond verklaard. Toch diende betrokkene hierna nog zeven keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. De zes volgende aanvragen van 25.09.2017, 28.03.2018, 15.10.2018, 16.04.2019, 21.04.2020 en 18.10.2019, werden geweigerd op 22.03.2018, 19.09.2018, 12.04.2019, 15.10.2019, 12.11.2020 en op 31.03.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de bijlage 20 van 12.04.2019, 15.10.2019 en 12.11.2020 die zonder bevel waren.

Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing meer in beroep en diende op 28.12.2020 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip

afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende :

“Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1,2 van de wet van 15.12.1980.

....

Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om. Via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

...

Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar “

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : “voor het vrijwillig vertrek géén enkele termijn is toegestaan”

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren. Er werd op geen enkele manier gemotiveerd waarom er géén enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

Verzoeker heeft inderdaad er voor gekozen om geen beroep in te stellen tegen de laatste weigeringsbeslissingen. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze bijlage 20 omdat verzoeker er van overtuigd was tegenmoet te kunnen komen tegen de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen. Aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening gehouden kan worden met bijkomende documenten, verkoos verzoeker er dus bewust voor steeds een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan verwerende partij, zoals de wet voorziet.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. ‘Het belang van de immigratiecontrole’ verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is. Het inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod. Zij stelt dat de verzoekende partij enkel in het bezit is van Marokkaanse paspoorten afgegeven in Antwerpen zonder visa of enige in-en uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan worden opgemaakt wanneer de verzoekende partij in Schengen en bij uitbreiding in België is binnen gereisd, dat zij negen keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzus op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet indiende, dat de eerste twee aanvragen ingediend op 29 januari 2016 en 9 september 2016 werden geweigerd op 27 juli 2016 en 7 maart 2017, dat de verzoekende partij enkel tegen de tweede beslissing een beroep instelde bij de Raad, dat dit beroep op 28 juli 2017 ongegrond werd verklaard, dat de verzoekende partij toch hierna nog zeven keer een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de zes volgende aanvragen van 25 september 2017, 28 maart 2018, 15 oktober 2018, 16 april 2019, 21 april 2020 en 18 oktober 2019 werden geweigerd op 22 maart 2018, 19 september 2018, 12 april 2019, 15 oktober 2019, 12 november 2020 en op 31 maart 2020, dat deze weigeringen telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 12 april 2019, 15 oktober 2019 en 12 november 2020, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 december 2020 een negende aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat de verzoekende partij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor-brochure geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast wordt ook nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe zou in staat zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. Concluderend motiveert de verwerende partij dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op voorgaande kan aldus vastgesteld worden dat in het bestreden inreisverbod zowel wordt gemotiveerd aangaande de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd als omtrent de duur van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er op geen enkele manier werd gemotiveerd waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, noch dat op grond van deze vaststelling een inreisverbod kon worden opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voor het opleggen van een inreisverbod in toepassing van voormelde bepaling de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan niet zou volstaan. De redenen voor de beslissing tot het niet toekennen voor een termijn van vrijwillig vertrek zijn de verzoekende partij overigens bekend daar haar, blijkens de stukken van het administratief dossier, op 21 juni 2021 de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten die een beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek bevat, werd betekend.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt waarom werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat de verzoekende partij nochtans door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijken de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van de verzoekende partij kenmerken en blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe zou in staat zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen door het opleggen van de maximumtermijn de verwerende partij impliciet te kennen geeft dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, noch dat de verwerende partij geen blijk geeft van het voeren van een individueel onderzoek. Gelet op het feit dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld, kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing haar niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur. De verzoekende partij stelt nog dat het 'belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat niet toelaat te begrijpen waarom niet gekozen werd voor een inreisverbod van kortere duur en op zich niet verantwoordt waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd, doch gaat er met een dergelijk betoog aan voorbij dat niet enkel wordt gewezen op het 'belang van de immigratiecontrole' doch eveneens op alle voorgaande overwegingen waaruit aldus afdoende blijkt waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd en waarom er geen omstandigheden konden worden vastgesteld die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur.

De verzoekende partij toont op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft aangetoond dat zij rekening heeft gehouden met haar specifieke geval.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat de aangevoerde middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

3.1.5. Betreffende het opleggen van het inreisverbod

De beslissing om een inreisverbod op te leggen steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en aldus op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij een inreisverbod dient op te leggen (*“gaat gepaard”*) indien zij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als dusdanig niet betwist dat haar in de verwijderingsmaatregel van 8 juni 2021 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er op geen enkele manier werd gemotiveerd waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, noch dat op grond van deze vaststelling een inreisverbod kon worden opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voor het opleggen van een inreisverbod in toepassing van voormelde bepaling de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan niet zou volstaan.

De stelling dat het opleggen van het inreisverbod gemotiveerd wordt door de motieven *“Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. (...) Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...) Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* en dat om deze redenen aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat voormelde overwegingen betrekking hebben op de duur van het inreisverbod en niet op het opleggen van het inreisverbod. Zo kan boven voormelde overwegingen in de bestreden beslissing immers gelezen worden *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met ene inreisverbod van drie jaar”*. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat haar een inreisverbod wordt opgelegd om reden dat zij probeerde haar verblijf te regulariseren, kan zij dan ook niet gevolgd worden. Gezien de motieven hieromtrent betrekking hebben op het duur van het inreisverbod, wordt de kritiek op deze motieven hierna besproken.

De verzoekende partij stelt verder nog dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, dat het dus duidelijk is dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verwerende partij, maar toont daarmee niet *in concreto* aan dat er humanitaire redenen aanwezig waren die het nemen van de bestreden beslissing konden verhinderen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen

rekening heeft gehouden noch dat de motieven van de bestreden beslissing foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het opleggen van het inreisverbod kennelijk onredelijk is.

3.1.6. Betreffende de opgelegde duur van het inreisverbod

3.1.6.1. De verzoekende partij betoogt dat een inreisverbod van maar liefst drie jaar werd opgelegd om de reden dat zij probeerde haar verblijf te regulariseren, dat zij er inderdaad voor gekozen heeft geen beroep in te stellen tegen de laatste weigeringsbeslissingen omdat zij er van overtuigd was tegemoet te kunnen komen aan de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen, dat aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening kan worden gehouden met bijkomende documenten zij verkoos om steeds een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan de verwerende partij zoals voorzien bij wet.

Zij stelt verder, in een onderdeel 'wat de duur van het inreisverbod betreft', dat zelfs indien de bestreden beslissing de marginale toetsing zou doorstaan, de overheid dient aan te tonen dat rekening werd gehouden met haar specifieke geval, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar, dat door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen de verwerende partij impliciet te kennen geeft dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, dat zij geen bewijs geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek, dat de verwerende partij dit nochtans moest voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat het 'belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat haar absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met de maximumduur werd opgelegd, dat het 'belang van de immigratiecontrole' op zich niet verantwoordt waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

3.1.6.2. Betreffende het laatstgenoemde betoog, zoals weergegeven in het onderdeel 'wat de duur van het inreisverbod betreft', kan de Raad verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 3.1.2.

3.1.6.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat een inreisverbod van maar liefst drie jaar werd opgelegd om de reden dat zij probeerde haar verblijf te regulariseren, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de duur van het inreisverbod niet wordt bepaald op drie jaar omwille van het loutere feit dat zij herhaaldelijke pogingen ondernam om haar verblijf te regulariseren, doch wel omdat hieruit blijkt dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om deze vaststelling te weerleggen. Waar zij immers stelt dat zij er inderdaad voor gekozen heeft geen beroep in te stellen tegen de laatste weigeringsbeslissingen omdat zij er van overtuigd was tegemoet te kunnen komen aan de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen, dat aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening kan worden gehouden met bijkomende documenten zij verkoos om steeds een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan de verwerende partij zoals voorzien bij wet, toont zij dit geenszins aan. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat zij acht, minstens zes opeenvolgende keren bijkomende relevante bewijzen heeft overgemaakt waardoor zou moeten aangenomen worden dat zij enkel trachtte tegemoet te komen aan de weigeringsgronden en niet kan geoordeeld worden dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij ter gelegenheid van haar negen aanvragen niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, bezwaarlijk kan laten uitschijnen dat zij door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag enkel trachtte tegemoet te komen aan de weigeringsgronden. Uit de beslissing van 31 maart 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers reeds duidelijk dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zodat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Naar aanleiding van de aanvragen van 21 april 2020 en 28 december 2020 was de

verzoekende partij aldus op de hoogte van wat zij niet had aangetoond, waardoor zij alsdan de nodige bijkomende relevante documenten kon neerleggen. Echter heeft zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, ter gelegenheid van haar aanvraag van 21 april 2020 hiertoe geen enkel document neergelegd zoals blijkt uit de beslissing van 12 november 2020 en blijkt uit de beslissing van 8 juni 2021 als antwoord op de negende aanvraag gezinshereniging van 28 december 2020 niet dat zij alsdan relevante documenten heeft voorgelegd die zouden kunnen aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Immers legt zij, blijkens de voormelde beslissing, ter gelegenheid van haar laatste aanvraag enkel documenten voor die geen betrekking hebben op voormelde voorwaarden, zoals onder meer bewijzen van het ten laste zijn in België, bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijzen van ziektekostenverzekering, getuigenverklaringen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij in België en een uittreksel uit het stafregister van Marokko. Zij toont dan ook geenszins aan dat zij blijvend aanvragen heeft ingediend omdat zij wenste tegemoet te komen aan de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze gewezen heeft, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, op het feit dat de verzoekende partij negen keer vlak na elkaar in België een gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzus indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen ingediend op 29 januari 2016 en 9 september 2016 werden geweigerd op 27 juli 2016 en 7 maart 2017, dat de verzoekende partij enkel tegen de tweede beslissing een beroep instelde bij de Raad, dat dit beroep op 28 juli 2017 ongegrond werd verklaard, dat de verzoekende partij toch hierna nog zeven keer een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de zes volgende aanvragen van 25 september 2017, 28 maart 2018, 15 oktober 2018, 16 april 2019, 21 april 2020 en 18 oktober 2019 werden geweigerd op 22 maart 2018, 19 september 2018, 12 april 2019, 15 oktober 2019, 12 november 2020 en op 31 maart 2020, dat deze weigeringen telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 12 april 2019, 15 oktober 2019 en 12 november 2020, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 december 2020 een negende aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Door de aanvragen gestoeld op dezelfde rechtsgrond en in functie van dezelfde referentiepersoon onmiddellijk na een negatieve beslissing – waarbij dient opgemerkt te worden dat het louter indienen van een aanvraag een verblijfsrechtelijk voordeel oplevert, met name het verkrijgen van een precair verblijf in de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag – wordt door de verwerende partij niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.1.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de hoorplicht.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het

grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.”

3.2.2. De verzoekende partij kan in haar ondersteunend betoog niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, wat de bestreden beslissing niet is.

3.2.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is thans het geval, aangezien het inreisverbod is geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.2.4. De verzoekende partij reikt geen elementen aan die, mocht zij zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, tot een andersluidende beoordeling hadden kunnen leiden of die *“nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing”*.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangenomen.

3.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht. Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker woont reeds sinds jaren met zijn broer en zijn schoonzus.

Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie waarmee hij samenwoont, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.3.2. Zoals reeds eerder gezegd kan de verzoekende partij niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is waarop voormelde wetsbepaling betrekking heeft.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt wel dat de verwerende partij, in het licht van de verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak bij het bepalen van de duur van een inreisverbod conform artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, de persoonlijke en familiale situatie in kaart heeft gebracht.

3.3.4. Zo stelt de bestreden beslissing: *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de betrokkene."*

3.3.5. De verzoekende partij is echter van oordeel dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar broer en schoonzus aangezien zij reeds sinds jaren met hen samenwoont. Zij meent dat de

handhaving van de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij wordt gescheiden van haar familieleden en dat haar privéleven wordt “verscheurd”, dat er onevenredige schade zou worden toegebracht aan haar gezins- en privéleven.

3.3.6. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

3.3.7. Uit de diverse beslissingen tot weigering van verblijf die reeds werden getroffen ten aanzien van de verzoekende partij en die zich bevinden in het administratief dossier blijkt dat deze steunden op de motieven dat niet kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zes bijlagen 20, die van 27 juli 2016, 7 maart 2017, 22 maart 2018, 19 september 2018, 31 maart 2020 en 8 juni 2021 waren reeds vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. In het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2020 werd gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat de door haar aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. De verzoekende partij heeft bij de Raad geen beroep ingediend tegen de eerdere bijlagen 20 met bevelen, met uitzondering van het beroep ingesteld tegen de bijlage 20 van 7 maart 2017, en het voormelde beroep werd verworpen bij arrest nr. 190 171 van 28 juli 2017, zodat alle voormelde bijlagen 20 met bevel om het grondgebied te verlaten definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Ook de bijlage 20 van 8 juni 2021 die de verzoekende partij samen met het thans bestreden inreisverbod werd verstrekt, en waartegen geen beroep werd ingesteld, wijst erop dat niet kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Er kan gezien het voorgaande, niet aangenomen worden dat de gemachtigde op onredelijke wijze die bijkomende elementen van afhankelijkheid niet heeft waargenomen tussen de verzoekende partij en haar broer en schoonzus. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij met haar broer en schoonzus reeds jaren samenwoont. Dat op zich volstaat evenwel in geen geval om van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift voorts ook geen enkel element aan dat erop wijst dat er toch sprake is van een bijkomende afhankelijkheid ten aanzien van haar broer en schoonzus.

In geen geval toont de verzoekende partij aan dat het feit dat zij gescheiden zou moeten leven van het gezin van haar broer en schoonzus onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven en privéleven. De verzoekende partij weerlegt immers niet dat zij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven in het herkomstland kan opbouwen.

3.3.8. De verzoekende partij beweert wel maar toont overigens niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij komt niet verder dan clichématig te poneren dat zij de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte in de Belgische samenleving.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het EHRM vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu echter kan de verzoekende partij niet beschouwd worden als een gevestigde immigrant. Integendeel, haar negen verzoeken tot verblijf in het kader van gezinshereniging werden afgewezen. Daarnaast blijkt niet dat de verzoekende partij aantoonde sterke sociale banden met de Belgische samenleving te hebben opgebouwd, die zouden verantwoorden dat de gemachtigde geen toepassing maakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.3.9 Bijgevolg is er geen sprake van een beschermingswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.3.10. Waar de verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd voor wat betreft de duur van het inreisverbod, dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waarin onder meer werd ingegaan op de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die verplichten tot een afdoende motivering.

3.3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden en dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verweerder (lees: de verzoekende partij), toont zij geenszins aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante specifieke omstandigheden van het geval geen rekening heeft gehouden of hiernaar ten onrechte geen onderzoek heeft gevoerd. Voorts kan ook verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond door louter te poneren dat de negatieve impact van de bestreden beslissing op haar relatie met haar familie waarmee zij samenwoont “[...] voor ieder redelijk denkend mens evident [is]”. Bovendien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in een beschermingswaardig gezinsleven met haar familieleden waarmee zij samenwoont aannemelijk te maken.

3.3.13. Waar de verzoekende partij nog bedenkingen heeft bij de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen aangezien dit veeleer een theoretische mogelijkheid is, kan de Raad enigszins volgen gezien het bepaalde in artikel 74/12, §3, laatste zin van de Vreemdelingenwet. De Raad moet evenwel vaststellen dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet heeft gesteund op een mogelijkheid tot het verzoeken om een opschorting of opheffing. Waar de verzoekende partij stelt dat zij in de praktijk ook geen garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied, is het evident dat men pas op het grondgebied opnieuw wordt toegelaten als men aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet.

3.3.14. Ten slotte figureren er in het verzoekschrift nog theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding en de formele motiveringsplicht. Echter toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze de verwerende partij deze beginselen daadwerkelijk met de voeten heeft getreden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.3.15. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER